

[Knud Bro.]

som har præget Vesteuropa og i øvrigt også den øvrige verden i de senere år, netop har været af valutarisk karakter. I den forbindelse vil jeg blot kort sige, at jeg deler helt ministerens opfattelse, at told og lignende restriktioner er ikke væsentlige i forhold til de valutaforskydninger, som vi har kunnet opleve.

Når vi kommer til spørgsmålet om forholdet til USA, vil jeg gerne gøre et par enkelte bemærkninger, skønt ministeren også understregede i sin tale, hvad der glædede mig, at vi måtte tage særligt hensyn til de nære relationer, vi har til De Forenede Stater. I den forbindelse kommer vi jo igen ind på dr. Henry Kissingers tale i sidste måned. Jeg må sige, at jeg synes nok, den enorme opsigt, den har vakt, har kunnet forbløffe. Enhver, der har fulgt med i amerikanske kommentarer og har kendt amerikanske politikere og har haft lejlighed til at drøfte disse ting med dem siden begyndelsen af 1960'erne, har jo vidst, at disse tanker rørte sig i USA, og de har rørt sig endnu stærkere, end dr. Kissinger har givet udtryk for det. Nu måtte Europa altså også være med til at betale sin egen vej, og man kunne ikke forvente, at USA skulle finansiere rige områder som de europæiske lande.

Man kan spørge: hvad er det dog egentlig, der har forskrækket folk så meget ved dr. Kissingers tale — eller nogle folk naturligvis? Det er nok det, at dr. Kissinger tillader sig at sige, at økonomi og handel og udenrigspolitik og sikkerhedspolitik er størrelser, der hører sammen. Ja men det er da noget, man har vidst altid. Der er da intet som helst mærkeligt i dette, at forsvar f. eks. er en anden side af økonomi eller omvendt. Der er da ingen, der havde forestillet sig velsagtens, at man kunne diskutere disse ting fuldstændig løse fra hinanden uden at have nogen som helst sammenhæng i det.

Jeg er da fuldstændig enig med ministeren i — og det er også et passende svar til SF, de er jo ofte glade for lidt — at disse ting skal forhandles i de kompetente organer.

Ja, selvfølgelig, lad os dog snakke sikkerhedspolitik i NATO, vi har jo masser af udvalg, så det synes jeg er udmærket, hvis det kan glæde nogle af vennerne. Men man må bare være klar over samtidig, at hvis møderne holder op samtidig, rejser disse mennesker hjem i samme flyvemaskine; hvis møderne ikke holder op samtidig, mødes de næste morgen på samme kontor i Washington og siger: hvad opnåede du? Og når de så får det at vide, siger de: o. k., så strammer jeg, eller omvendt. Der er ikke spor mærkeligt i, at en regering et eller andet sted hænger sammen. Det gør i hvert fald de fleste regeringer. Jeg skal ikke drage videregående konsekvenser af disse betragtninger.

Jeg skal blot til sidst sige, at EF dannede vi for at styrke de enkelte landes muligheder og for at give de enkelte borgere i disse lande mulighed for en større frihed til at leve deres liv sådan, som de gerne ville det. Men jeg understreger også, at EF ikke skulle være og ikke er blevet og ikke må blive et organ, som fremmer en isolering. Jeg tror, det er meget vigtigt for os, når vi bygger dette Fællesskab op og arbejder med tanker, som kan styrke det, stedse at have for øje, om der er noget i denne styrkelse af Fællesskabet, som samtidig betyder en svækkelse af andres landes muligheder for at komme op på det niveau, som vi gerne selv vil være på. I den forbindelse er det selvfølgelig klart, at de andre rige lande, først og fremmest USA, må være en væsentlig medvirkende faktor, hvis vi sammen skal løse de problemer, som bl. a. tredjelandene rejser. Præsident Kennedys tanker om, at Atlanterhavet burde være et center, på samme måde som Middelhavet engang var det, for handel og kultur og menneskelige muligheder ikke blot for de lande, der lå omkring Middelhavet, men også for andre folkeslag, fortjener i den forbindelse at huskes.

Nyboe Andersen: Jeg vil gerne takke ministeren for hans meget grundige besvarelse af